

BEYAZ BASTON

Ben bir bastonum.Basit beyaz bir baston.İsmim yok ama o bana “vefalı dostum” diye sesleniyor.Çok sevdiğim dostuma ne zaman ihtiyacı olursa destek oluyorum.Arada sırada sohbet ediyoruz,o söylüyor ben dinliyorum.Bir tümseğe denk geldiğimizde uyarıyorum onu,köşeyi dönerken duvarları gösteriyorum.”Kaldırım var!” diyorum “Dikkat et!”.Her zaman teşekkür ediyor gülümseyerek.Evet ben bir bastonum çoğunuz için önemi olmayan,yok saydığı,dünyada varolan bir nesneyim.Şimdi benim gözümden kiminizin ucu bucağı olmayan bir karanlık olarak bildiği aslında rengarek dünyayı tarif edeceğim.

Beni kimin yaptığını çok fazla hatırlamıyorum ama sahibimin ellerinde tekrar can bulduğumu net bir şekilde hatırlıyorum.Onun adı Fikret.Satıcıya söylerken duymuştum.Bir şeyler arıyor gibiydi.Almak istediklerini elleriyle yokluyordu teker teker.Sıra bana geldi.Benden önce bir bastonu daha yoklamış her nedense onu bırakıp beni almıştı eline.Görmüyordu sanki.Oraya yeni geldiğimden hep etrafındakilerini gözleri ile seçmiş insanlara rastlamıştım.Şaşırdım şimdi şu beyaz bulutları göremiyor muydu?Ben bir kere görmüş hayran kalmıştım.Uçmak uçmak istemişim,bulutların tepesine konmak.Beni elleriyle sıkıca kavradı,o an elektirik çarpmış gibi irkildim.Çünkü ilk defa bir insan kalbinin en derinliklerini hissetmişim.O senin ruhunu görüyordu.Fikret zaten bulutların en üstüne çıkmıştı,dünyaya oradan bakmış,temiz havayı ciğerlerine çekmiş,el bile sallamıştı.Gülümsemesi,hoş sohbeti,sıcaklığı dükkana girdiği andan bu zamana kadar devam ediyordu.İşte böyle tanışmıştık Fikret’le.Dostluğumuz giderek artmış onun için hiç üzülmemiştim.Gördüklerini sanan insanlara üzülüyordum en çok.Kalpleri sürekli sıcak kalamıyordu,hep bir tarafları soğuktu...

Fikret’in kendisi gibi bir çok arkadaşı vardı körler için yapılmış merkezde.Onları sürekli ziyarete gider,sohbet ederlerdi.Sohbetlerinden kahkaha hiç eksik olmazdı.Bizim iki odalı şirin bir evimiz vardı,dedesinden yadigar.Onun evine de gelirler bol müzikli bir gün geçirirlerdi.İçlerinden biri sormuştu Fikret’e:

“Fikret bey nasıl başlamış bu karanlık?”

Fikret bir iç çekip anlatmıştı her şeyi bir solukta.Adana’nın bir köyünde yaşarlarmış anacığı ve dedesiyle.Genç yaşta yitirdiği kocasının acısı ile anacığı kucağında bebeğiyle kalmış ortada.Dedesi sahip çıkmış tabii.

“Ağlama gelin benim gücüm torunuma da kızım saydığım sana da yeter” demişti dedesi güçlü sesiyle.

Bir yaz günü,Fikret o zaman beş yaşlarında,ateşler içinde kavrulmuş.Anası gece boyu ıslak bir bezle,okuya üfleye iyi etmiş oğlunu.Çocuktuk işte olurdu ya öyle.Ama ertesi gece öyle bir hale gelmişti ki yavrucağ...Anacığı ve dedesi deli divane olmuş araba arıyolardı doktora yetiştirmek için.Dedesi şöyle demişti:

“Ey oğul gözlerin öyle bir şişip al al olmuştu ki volkan gibin patlayacak sandıydık”

Doktora götürmüşler ama ne çare,bir daha kurtulamayacaktı Fikret bu karanlıktan.İlk başlarda bu durumu anlatmak kolaydı elbet.Peki ya bilyeleriyle oyun oynamak isteyince?

“Dede ben çocuklarla bilye oynamak istiyorum bak dışardan şingirtıları geliyor”

“Dur hele ben sana onları sürekli yenmek için çok gizli bir şey öğretecem”

“Sürekli mi yenicem ama?”

“Tek bir iskan olursa sana bir torba bilye benden”

“Yaşa be dede!”

Bilyelerin birbirine çarpıp çıkardığı sestene nereye gideceğini tahmin edecekti.Böylelikle sesleri takip etmeyi,iyice duymayı öğretmişti dedesi.Tek bir ıskası dahi olmamıştı üstelik.

Bir gün arkadaşı sesli sesli bir şeyler heceliyordu.Bir kitap,güzel bir kitap okuyordu.O da okumak istiyordu ya nasıl ama nasıl?

“Ne okuyorsun Hilmi?”

“Sen anlamazsın,öğretmen bugün bana kırmızı kurdele verdi.”

Anlamıyordu kırmızı kurdele neydi ne için verilirdi.Belki görmüştü önceden ama hatırlamıyordu.İç burkuldu,karnında müthiş bir ağrı hissetti.Eve kadar durmadan koşup kapaklandı beyaz sedire.Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu şimdi.İlk defa o zaman isyan etmişti:

“Neden ben neden!”

Dedesini içini dökmesine izin vermişti Bir köşede annesi bu duruma dayanmayıp o da koyvermişti kendisini. Zaten her gece gizli gizli ağlamaz mıydı? Dedesi halinden anlamıştı ya oğlanın, yolu neydi bu işin? Şehirde diyorlardı, şehire gideceksin. Dedesi gelini ile anlaşmış. Tarlayı, evi satıp İstanbul'a gelmişlerdi. Zorlu günler başlamış, tek göz odada şehrin canavar ağzında çiğnenip durmuşlardı. Köy gibi değildi burası. İnsanlar en tepeden bakıyorlardı birbirlerine. Kimdi şimdi bu gelenler, hırslı mıydı, hırsız mıydı? Komşular toplanıp bunları düşünüyordu. Komşu ziyareti olmasa olmazdı tabi. Hepsi birden dolmuşlar eve gelinin ağzını arıyorlardı. Köylüydü bunlar, bir garip kimselerdi. Anlamışlar, bir oh çekip evlerine gitmişlerdi. Umurlarında değildi olanlar, onların başına gelmemişti nasıl olsa.

Fikret şehirde tanışmıştı Brail alfabetiyle. Kabartmalı bir şeyler vardı parmaklarının altında. Ama okuyabiliyordu adını. Nasıl sevinmişti nasıl... Geçim derdi de vardı bir yandan bunu düşünüp üzülmüyordu. Dedesi kahpe şehrin çarkına takılmış bir torna fabrikasında işe girmişti. Geçinip gidiyorlardı. Yeter ki torunu iyi olsundu.

“Dede be burada bilye oynayacak arkadaş yok.”

“Olsun torunum birlikte oynarız her akşam işten geldiğimde”

“İki kişiyle zevki çıkmaz ki.”

“Peh sen öyle san bre, ben 5 oyuncuya bedelim”

“Haklısın dede kolay lokma değilsin.”

“Hay çok yaşa torunum.”

Dedesini bir gün ağır hastalanıp yataklara düşünce, Fikret ilk defa yalnız kalmaktan korkmuştu. Yoldaşı, oyun arkadaşı gidecek miydi? Dedesinin son sözleri şunlar olmuştu:

“Torunum yalnız kalmaktan korkma. Zihin öyle birşeydir ki beyaz bulutları alırsın ayağının altına, uçarsın uçarsın da haberin olmaz. Yüce Rabbim sana öyle bir şey bahşetti ki... Zamanla anlayacaksın ve sürekli gülümseyeceksin.”

Fikret o zamandan beri kendini keşfetmeyi sürdürdü. Bir kaşif gibi aradı kendini, kah sokak ortasında kaldırımın ucunda buldu kah yarısı dolu bir bardakta. Sevdikleri bu dünyadan göçüp gidince müzik her şeyi olmuştu. Bir kanun çalışıyordu ki duysan yüreğin parçalanır. Dedesini şimdi çok iyi anlıyordu, şükrediyordu. Zihin bitip tükenmez bir güç vermişti ona, her şeyi tam manasıyla algıyordu. Beş yaşından beridir görmediği gökyüzünü unutmamak için çok çaba sarfetmiş hatta daha güzelini bulmuştu. Kanun çalışını duyanlar hayret ediyordu. Nasıl işti bu? Allah sevdiği kullarına dert verirdi. Aldığının yerine de yüz mislini koyar, haline şükrederdin.

Fikret yolları hiç sevmezdi, arabalar vızır vızır geçip dururlardı. Neydi bu telaş, nereye yetişirdi bu insanlar? Hiç anlamıyordu. Çoğu yerde trafik ışıkları konuşuyordu çok iyidi onun için. Bazı yerler de hala eksikti bu özellik. Yine öyle bir yere denk gelmişti. İnsanların karşıdan karşıya geçişlerini, arabaların seslerinin kesilmesini dinledi ve adımını attı. Atar atmaz bir araba hızlıca geliyordu, Fikreti görmesi ile frene basması bir oldu. Fikret yerde, herkes etrafına toplanmış ”Ah canım körmüş” diyor insanlar acıyarak. Şoför telaşla:

“Bir şeyiniz yok ya”

“Yok hayır önemli değil, benim hatam herhalde”

“Hayır aslında benim hatam beyefendi, yeşili beklemeden geçtim”

Ağrıyan yerlerini unutmuş başı öne eğik mahçup kalkmıştı yerden. Uzun yıllar sonra böylesine utanmıştı. Düşmek ne büyük utançtı. Fikret sadece yere düşmüş sonra hemen kalkmıştı ayağa. Peki ya gerçekten düşenler, düştüklerini görmeyenler... Kendilerini bile bile karanlığa hapsedenler. Öyle kolay mıydı ayağa kalkmak onlar için? Kalplerinin tozunu silkseler kolaydı elbet.

Eve geldiğimizde kanuna sarılmıştı, bir güzel söyleyip çalmıştı. Elemine savurmuştu notalara. Bir söyleyip, bin kere rahatlıyordu. Hüzünlü bir şarkı tutturdu:

“Akşam oldu hüzünlendim ben yine, hasret kaldım gözlerinin rengine.”

Hasretti gözlerin rengine. Anacığının gözlerini hatırlamaya çalıştı. Yeşildi içinden kaybolacağın koyu bir yeşil. Sevdiğinin gözlerini, çehresini göremeyecekti. Güzellğine şiirler yazamayacaktı. Sevmek neydi ki zaten? Kalp güzelse, güzelin en güzeli değil miydi onun için? Öyleydi ya, birini sevmek çehresine dokunup tanımak nasip olmamıştı ona. O da olurdu, karanlığına

aydınlık doğardı belki.

“Haydi vefalı dostum sen de eşlik et bana,daha yaşayacağımız mutlu günler çok.” dedi keyifle.Bir ezgi saldı,dar,karanlık sokakların içine:

“Karanlık ruhumu aydınlatacaksın sandım

İnleyen kırık kalbimi saracaksın sandım

Ebedimi aşkımı sen anlayacaksın sandım

Siyah gözlerimden damlayan yaşlarla kaldım.”

Başını havaya kaldırıp yıldızları seyre daldı.Zihnindeydi yıldızlar en güzeli de onundu.Şükretti,her şey için şükretti.Bir rüzgar okşadı yüzünü.Sonra beni tuttuğu elleri birden hafifleşti hafifleşti.İşte oradaydı,gökyüzünde,gülümseyerek el salladı bana.Ve uzaklaşıp bir yıldız olup kondu gökyüzüne.